Raad van State

200800186/1.
Datum uitspraak: 30 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede voor haar minderjarig kind,

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/56194 van de rechtbank 's-Gravenhage van 5 december 2007 in het geding tussen:

mede voor haar minderjarig kind

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 december 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van
mede voor haar minderjarig kind (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen *afgewezen*.

Bij besluit van 9 november 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 december 2007, verzonden op 11 december 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 januari 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

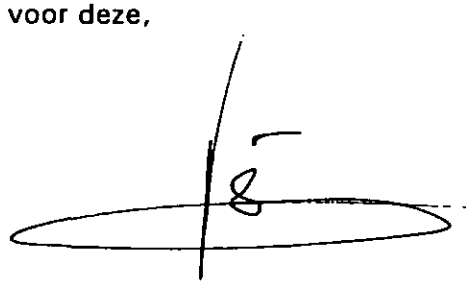
w.g. Mondt-Schouten
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 januari 2008

91-555.
Verzonden: 30 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/56194 BEPTDN

Inzake : (mede ten behoeve van haar minderjarige dochter), eiseres, V-nummer woonplaats kiezende ten kantore van haar gemachtigde, drs. F.W. King, advocaat te Leiden

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde mr. A.J. Hakvoort, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiseres, geboren op bezit de Kameroense nationaliteit. Bij schrijven van 5 april 2005 heeft zij een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) met als doel "voortgezet verblijf". Op deze aanvraag is door verweerder op 1 december 2005 afwijzend beslist. Eiseres heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 9 november 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Bij schrijven van 15 november 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 8 november 2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens waren ter zitting aanwezig
en I.G. Buderman, de echtgenoot van eiseres.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiseres stelt dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte zijn oordeel, dat eiseres niet van het vereiste om over een geldige mvv te beschikken is vrijgesteld, heeft gehandhaafd.
Daartoe heeft eiseres onder meer aangevoerd dat haar verblijf en die van

haar kinderen in Frankrijk en derhalve de te late aanvraag voor verlenging van de verblijfsvergunning te wijten was aan buitengewone omstandigheden, te weten de psychische en medische situatie van de echtgenoot van eiseres, waardoor zij en haar kinderen noodgedwongen in Frankrijk hebben verbleven. Voorts stelt zij zich op het standpunt dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), waarbij een mvv-vereiste niet mag worden tegengeworpen.
Van eiseres mag niet worden gevergd terug te keren naar Kameroen om een mvv aan te vragen, nu zij lange tijd in Nederland heeft verbleven en volledig geïntegreerd is en haar zieke echtgenoot haar steun en verzorging behoeft, terwijl hij niet in staat is met haar naar Kameroen terug te keren. Daarnaast heeft verweerder ten onrechte het feit dat zij en haar kinderen enige tijd in Frankrijk hebben gewoond tegengeworpen, dit terwijl een verblijf in laatstgenoemd land niet te vergelijken is met een verblijf in Kameroen. Gezien de positie van vrouwen in Kameroen, alsmede de positie van haar (inmiddels overleden) vader kan terugkeer van eiseres leiden tot een verboden behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het besluit is voorts in strijd met artikel 8 EVRM. Ten slotte is eiseres ten onrechte niet gehoord naar aanleiding van haar bezwaar.

3. Verweerder stelt zich onder verwijzing naar de ingediende stukken op het standpunt dat het mvv-vereiste aan eiseres terecht is tegengeworpen.

4. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000, wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder beperkingen verleend, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Daarbij is bepaald dat aan de vergunning voorschriften kunnen worden verbonden.

Artikel 3.4, eerste lid, onder u van het Vb 2000 vermeldt dat de in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde beperkingen verband kunnen houden met voortgezet verblijf.

5. Ingevolge artikel 3.80, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) is de aanvraag tot het wijzigen of het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Wet, tijdig ingediend, indien deze is ontvangen uiterlijk op de dag voor de dag waarop de geldigheidsduur verstrijkt, dan wel, indien deze later is ontvangen, indien de termijnoverschrijding de vreemdeling niet kan worden toegerekend.
Ingevolge het tweede lid van dit artikel wordt de niet-tijdig ingediende aanvraag tot het wijzigen of tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Wet, gelijkgesteld met een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning.

Ingevolge artikel 3.81 Vb 2000 wordt, onverminderd artikel 3.80a, een aanvraag tot het wijzigen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Wet, beoordeeld als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, met dien verstande dat de artikelen 3.71, 3.77, 3.78 en 3.79 niet van toepassing zijn en de artikelen 3.86 en 3.87 van overeenkomstige toepassing zijn, indien de aanvraag tijdig is ingediend.
Ingevolge artikel 3.82, eerste lid Vb 2000 zijn, indien de niet-tijdig

ingediende aanvraag tot het wijzigen of het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Wet, naar het oordeel van Onze Minister is ontvangen binnen een redelijke termijn nadat het rechtmatig verblijf, bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Wet, of als Nederlander, is geëindigd, de artikelen 3.71, 3.77, 3.78 en 3.79 niet van toepassing en zijn de artikelen 3.86 en 3.87 van overeenkomstige toepassing.

Ingevolge hoofdstuk B1/5.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen van het verblijfsdoel van een verblijfsvergunning die meer dan zes maanden na afloop van de geldigheidsduur van de eerdere verblijfsvergunning is ontvangen, in beginsel aangemerkt als een aanvraag om eerste toelating. Het mvv-vereiste is in deze gevallen onverkort van toepassing.

De rechtbank acht dit beleid niet onredelijk.

6. Niet is betwist dat de aanvraag van eiseres meer dan zes maanden na het afloop van de geldigheidsduur van haar eerdere verblijfsvergunning is ontvangen. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze termijnoverschrijding eiseres is toe te rekenen. Dat eiseres noodgedwongen in Frankrijk heeft verbleven in verband met de psychische en medische situatie van haar echtgenoot, doet niet aan af aan het feit dat op eiseres een eigen verantwoordelijkheid rust haar aanvraag tijdig in te dienen.

7. Ten aanzien van hetgeen eiseres heeft betoogd inzake de toepasselijkheid van artikel 3.52 Vb 2000 overweegt de rechtbank het volgende.

Ingevolge artikel 3.52 Vb 2000 kan in andere gevallen dan genoemd in de artikelen 3.50 en 3.51, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Wet heeft gehad en van wie naar het oordeel van Onze Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

Nu de aanvraag van eiseres gezien het hiervoor overwogene dient te worden behandeld als een aanvraag voor eerste toelating, kan reeds hierom artikel 3.52 Vb 2000 – waarin het gaat om een aanvraag voor een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf – niet van toepassing zijn.

8. De rechtbank overweegt ten aanzien van het mvv-vereiste het volgende.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. In het tweede lid van dit artikel is bepaald onder welke omstandigheden de desbetreffende vreemdeling van het vereiste om over een geldige mvv te beschikken is vrijgesteld.

Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan de Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.
De weigering van verweerder om in een bepaald geval toepassing te geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 zal de toetsing in rechte slechts dan niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat verweerder bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten (zie de uitspraak van de Afdeling van 9 december 2003, JV 2004, 63).

Blijkens hoofdstuk B1/2.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) zal van de bevoegdheid om de hardheidsclausule toe te passen slechts in zeer bijzondere gevallen gebruik worden gemaakt. Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen aanleiding bestaat om in dit geval de hardheidsclausule toe te passen. Geen van de door eiseres naar voren gebrachte argumenten is van zodanig gewicht dat de beslissing van verweerder niet in stand zou kunnen blijven. Eiseres stelling dat zij is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving, wat daar verder ook van zij, betekent immers niet dat zij niet (tijdelijk) naar het land van herkomst zou kunnen terugkeren voor het aanvragen van een mvv. Verweerder heeft derhalve terecht geen aanleiding gezien voor toepassing van de hardheidsclausule.

9. Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens valt af te leiden dat alleen onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, verband houdende met gebrek aan medische voorziening en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, de uitzetting kan leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Eiseres heeft de aanwezigheid van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in haar individuele geval op geen enkele manier onderbouwd. Zij heeft slechts verwezen naar algemene informatie waaruit blijkt dat er in Kameroen sprake is van vrouwendiscriminatie en gesteld dat haar vader een belangrijke oppositieleider is geweest. Reeds daarom kan het beroep op artikel 3 EVRM niet slagen.

10. Het beroep op artikel 8 EVRM faalt eveneens. Verwezen wordt naar de uitspraak van de ABRS van 28 september 2004, JV 2004, 432. Hierin is - materieel - het volgende overwogen. Het stellen van het mvv-vereiste betekent dat eerst in het kader van de aanvraag om een mvv de Minister van Buitenlandse Zaken, indien na toetsing aan de ter zake geldende vereisten blijkt dat daaraan niet (volledig) wordt voldaan, zal beoordelen of artikel 8 EVRM, gelet op de vaststelling dat het gaat om een eerste toelating, niettemin tot toelating noopt. In het kader van de vraag of verweerder het niet voldoen aan het mvv-vereiste kon tegenwerpen is voor die beoordeling geen ruimte. Daarbij mag verweerder voorts betekenis toekennen aan het feit dat de uit het vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten in beginsel tijdelijk van aard is. De rechtbank maakt dit oordeel tot het hare en acht in het onderhavige geval de tegenwerping van het mvv-vereiste niet in strijd met artikel 8 EVRM. Nu de aanvragen van zowel eiseres en haar minderjarige dochter, als die van haar zoon zijn afgewezen, is overigens van een gedwongen scheiding geen sprake.

11. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiseres ingevolge genoemd beleid niet in aanmerking komen voor de gevraagde vergunning. Voorts is niet gebleken van overige feiten of omstandigheden op grond waarvan geoordeeld zou moeten worden dat het bestreden besluit geen stand kan houden.

12. Met betrekking tot de grond van eiseres dat zij niet op haar bezwaarschrift zijn gehoord, overweegt de rechtbank het volgende.
De vraag of in bezwaar al dan niet een hoorplicht bestaat wordt beheerst door het bepaalde in hoofdstuk 7 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij een van de uitzonderingen van artikel 7:3 Awb zich voordoet.
De rechtbank is, gelet op de inhoud van het bezwaarschrift bezien in samenhang met hetgeen eiseres in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing daaromtrent is overwogen, van oordeel dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiseres kon worden afgezien. De beroepsgrond faalt derhalve.

13. Het beroep is derhalve ongegrond.

14. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskosten-veroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E. Kouwenhoven en in het openbaar uitgesproken op 5 december 2007, in tegenwoordigheid van mr. H.G. Egter van Wissekerke, griffier.

De griffier is verhinderd te ondertekenen.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 11 DEC 2007

Voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

I

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS
Immigration Lawyers & Mediators

Hoger beroepschrift

Geen toevoeging verleend door de Raad voor Rechtsbijstand

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
0 8 JAN 2009
200800186/1/V2

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Vreemdelingenkamer

Inzake:

A

en

appellanten
Drs. F.W. King, gemachtigde

Contra:

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS

Immigration lawyers & Mediators

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
0 8 JAN 2008
FAX:

Geeft eerbiedig te kennen:

mede ten behoeve van haar minderjarige dochter
en haar zoon , wonenden te , te dezer zake woonplaats kiezende te (2316 XE) Leiden aan de Schipholweg 68c, op het kantoor van rechtskundig adviseur drs. F.W. King, die door appellanten, tot hun bepaaldelijk gemachtigde worden gesteld en in verband daarmee dit hoger beroepschrift ondertekent en indient.

1. Achtergronden

1.1 Appellante is geboren op en bezit de Kameroense nationaliteit Appellant is geboren op en bezit eveneens de Kameroensenationaliteit.

1.2 Appellanten komen hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, van 5 december 2007 (AWB 06/56194 en 06/56190, welke uitspraak op 11 december 2007 per aangetekende post is verzonden aan de gemachtigde van appellanten.

Een kopie van de bestreden uitspraak is aan het hoger beroepschrift gehecht.

1.3 In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellante ongegrond verklaard.

1.4 In het navolgende zullen eerst de procedurele achtergronden worden geschetst. Daarna zullen de grieven van appellante worden geformuleerd en toegelicht.

2. De procedure

2.1 Appellanten hebben op 5 april 2005 aanvragen ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, voortgezet verblijf..

2.2 Bij schrijven van 1 december 2005 heeft verweerder de aanvraag van appellanten afgewezen.

2.3 Bij beschikking van 9 november 2006 heeft verweerder het bezwaar van appellanten ongegrond verklaard.

2.7 Bij schrijven van 15 november 2006 hebben appellanten tegen dit besluit beroep ingesteld.

De grieven

Grief I

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS

Immigration Lawyers & Mediators

3.1 De eerste grief richt zich tegen rechtsoverweging 7, van de uitspraak AWB06/56194 en 06/56190, waarin de rechtbank volgens appellanten ten onrechte het navolgende overweegt:

> *" Ten aanzien van hetgeen eiseres heeft betoogd inzake de toepasselijkheid van artikel 3.52 Vb 2000 overweegt de rechtbank het volgende (...)"*

Toelichting op grief I

3.2 Appellanten hebben in het land van herkomst ernstige traumatische ervaringen opgelopen. Daarnaast is gebleken dat vanwege objectieve belemmeringen appellanten het gezinsleven niet buiten Nederland kunnen uitoefenen. De Nederlandse echtgenoot van appellante heeft dermate ernstige medische klachten, waardoor hij thans in een afhankelijkheidssituatie jegens appellante verkeert. Ten onrechte heeft de rechtbank deze mededelingen zonder betekenis gelaten. Een en ander klemt te meer, daar *in de Nota van Toelichting bij artikel 3.52 (Stb. 2000, 497, p. 129) onder meer het volgende is overwogen:*

"Artikel 3.52 stelt vellig dat in andere gevallen dan genoemd in de artikelen 3.50 en 3.51 de verblijfsvergunning [...] kan worden verleend aan de vreemdeling [...] van wie naar het oordeel van de Minister van Justitie (thans: verweerder, rechtbank) wegens bijzondere individuele gevallen niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat. Daarbij kan het gaan om individuele gevallen als ook om groepen gevallen. In de Vreemdelingencirculaire zullen daarover nadere regels worden gesteld."

3.3. Appellanten stellen, dat nu het beleid als neergelegd in onderdeel B16/7 van de Vreemdelingencirculaire, niet nader preciseert wat onder bijzondere individuele omstandigheden moet worden verstaan, de rechtbank de gestelde medische klachten en emotionele band niet had mogen uitsluiten van toelating krachtens art. 3.52, Vb 2000. Onderdeel B 16/7 van de Vreemdelingencirculaire 2000 luidt, voor zover hier van belang, als volgt:

> *"Klemmende redenen van humanitaire aard. Indien de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf op grand van artikel 3.50 of 3.51 Vb [...], kan op grand van klemmende redenen van humanitaire aard voortgezet verblijf worden toegestaan (zie artikel 3.52 Vb). In indivíduele gevallen, waarin niet aan de voorwaarden voor voortgezet verblijf wordt voldaan, wordt altijd*
> *bezien of het voortgezet verblijf moet worden aanvaard op grand van klemmende redenen van humanitaire aard.*
>
> *(...)*

3.5 Ten onrechte overweegt de rechtbank dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS
Immigration Lawyers & Mediators

appellanten ingevolge voornoemd beleid niet in aanmerking komt voor toelating voor voortgezet verblijf. De rechtbank had derhalve het beroep niet ongegrond mogen verklaren.

4. Conclusie

Appellanten concluderen tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het door hen ingediende beroepschrift.

Leiden, 8 januari 2008

Namens appellanten,

F.W. King
Bepaaldelijk gemachtigde

